

Vem är egentligen franske presidenten Macron?

Den franske presidenten Emmanuel Macron börjar få det alltmer besvärligt. Det är uppenbart att han känner sig alltmer pressad och frågan är om han på sikt ens kommer att kunna reda ut stormen. Det kan därför vara lämpligt att titta lite närmare på honom och det han står för.

Nedan följer 3 texter: en inledning, en recension av en bok om Macron och slutligen en artikel om Macrons politik.

Inledning

Av Per-Erik Wentus

‘I radio- och TV-inslag där gulfvästarna får tala för sig återkommer alltid ett: “Vi vill ha nåt i kylskåpat”.

Att president Emmanuel Macron under “nationens stora debatt” meddelade om ett stöd på 10 miljarder euro för att öka köpkraften är inte nog. Gulfvästarna vidhåller att de inte fått något svar på en ändring i skatte- och socialpolitiken.

Macron har inte heller för avsikt att göra det. Han satsar istället på att isolera och undertrycka de sociala protesterna, som nu går in på sitt 20:de veckoslut. Det är med att baktala och kriminalisera gulfvästarna och med att använda allt mera våld.

Det går av och till att läsa i franska media om undersökningar där det beläggs att gulfvästarna ska tillhöra extremhögern. Och i en folklig proteströrelse som är så oenhetlig som dess individer är finns inget annat att vänta. Isynnerhet när infon utgår från intervjuer och frågeblad som delas ut i demonstrationer. Det visar också resultaten, extremhöger förekommer från 14 till 40 procent. Det finns alltså noll vetenskapligt belägg, styrkan ligger i att upprepa påståendet.

Bilden av gulfvästarna som kriminella har större chans att utså tvekan och avvaktan hos folk. Alla kan se vad som visas på TV-rutorna. Förstörelsen som skedde lördagen 16 mars mot det berömda brasserie Le Fouquet och på Place l'Etoile i Paris talar för sig. Att det främst utfördes

av det "svarta blocket" nämns ibland men det är golvästarna som tillskrivs, om inte skulden så, ansvaret.

President Macron och inrikesministern Christophe Castaner gå hårt ut i att få golvästarna ansedda som kriminella våldsvarkare. Tätare hörs krav på att förbjuda golvästarna att vistas på paradsgatan Champs Elysée. Men det slaget om allmänhetens gunst är inte vunnet. Fortfarande är det ett flertal av fransmännen som ger golvästarna sitt stöd i sak.

Macron, som den storfinansens gunstling han är, utför det uppdrag han eller hans efterföljare kan behöva. Polisen och militären närvaro på gator och torg förstärks. Exempelvis. Lördagen den 23 mars fanns i Paris 8 000 demonstranter. I avvaktan på dem fanns 65 000 poliser och 7 000 soldater tillhörande anti-terrorgruppen 'Sentinelle' (vaktposten). Omkring 30 000 brandmän stod redo. Alla redo för att med inrikesministerns ord upprätthålla den republikanska ordningen. Polisprefekten Didier Lallement beordrade den dagen mer än 8 500 kroppsvisiteringar, 233 tillfälligt häktade osv, osv. Det var förbjudet att vistas på 'världens vackraste gata' Champ Elysee, Place Étoile omkring Triumphågen liksom Place de la Concorde. Ifall en turist eller spatsrare råkade komma in på det förbjudna väntade böter på upp till 150 euro.

Tidningarna skrev dagen efter enbart lovord.

Vad som väntar i framtiden är det som skedde den dagen, det var sammanlagt 130 000 som demonstrerade i landet. De hade hörsammat de två största landorganisationernas – Confédération Générale du Travail (CGT) och Force Ouvrière (FO) – uppmaning till protest mot Macrons social- och finanspolitik.

Emmanuel Macron – de superrikas president

Av Hansgeorg Hermann

Mannen som schabblar nedlåtande om småorterna på landsbygden, och för dumma provinsbor lägger ut välsignelsen med finanskapitalismen har, under sina knappa två år i landets topp, gett upphov till mer än tusen böcker om sig. Emmanuel Macron, den franska republikens president sedan 14 maj 2017, är för samhällsvetare, sociologer och historiker en skänk från ovan.

Denne tidigare elev i en jesuitledd skola och avstuderade från, sin älskade, exklusiva högskola École nationale d'administration, tränar idag efter praktiken i slottet Versailles och ärar öppet 1700-talets absoluta monarki med dess katolska kristendom. Han som gärna såge sig som den unga vargen i Honore de Balzacs *Den mänskliga komedin* är i verkligheten att likna vid den kallt kalkylerande strebern Eugène Rastignac i romansviten

Bland böckerna om Macron brukar nämnas bl.a. statsvetenskapsprofessor Luc Roubans *Le Paradoxe du Macronisme*¹ och den kommunistiske ekonomen Bernard Friots *Vaincre Macron*.² Den förra är vetenskapligt informativ fast resignerad, den andra kampvillig och polemisk. Till denna topp i 'Macronforskningen' kan nu läggas ett nytt sociologiskt verk.

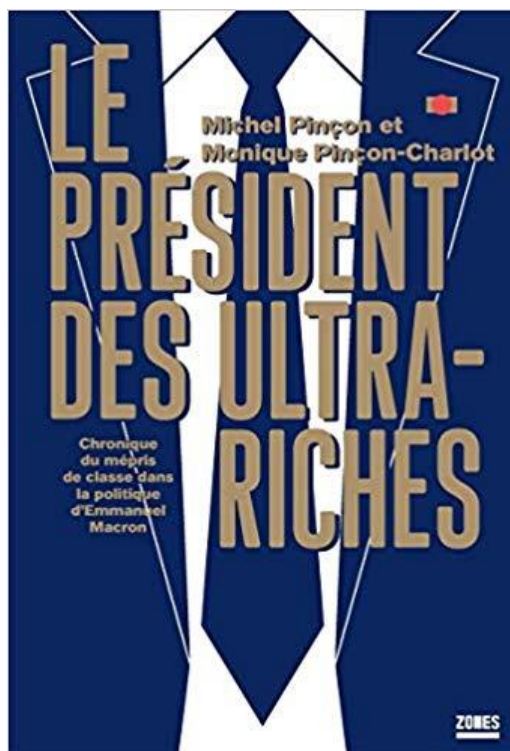
Monique Pinçon-Charlot, Michel Pinçon. *Le président des ultra-riches. Chronique du mépris de classe dans la politique d'Emmanuel Macron*. Paris: Editions Zones, 2019. -176 sid.

Det är en analys av den nyliberala regeringsideologin hos 'Macronismen'. Den 41-åriga presidenten är för författarna den rättmätige arvtagaren till den tidigare högerkonservative

¹ Luc Rouban. *Le paradoxe du Macronisme*. [Macronismens paradoxer], Paris: Les Presses de Sciences Politique [serie: Nouveaux débats], 2019. -176 sid.

² Bernard Friot. *Vaincre Macron*. [Besegra Macron] [serie: Travail et salariat]. Paris: Éditions La Dispute, 2017. -132 sid.

presidenten Nicolas Sarkozy, vars liv de tidigare har behandlat i boken *Le Président des riches*.³ Sarkozys efterföljare ser de som “den provinsielle småborgaren”.

Macron är präglad, som så många andra ingående i det franska etablisemanget, av landets viktigaste vetenskapligt-finansiella lärosäte för högre beslutsfattare École nationale d'administration (ENA). Pierre Bourdieu karakteriserade 1989 skolan som barnbördshuset för 'statsadeln' i landet. Vad som enligt författarna utmärker ENA “är i mindre grad utbildningen än det mycket viktigare nätverket man upptäcker där”. Macrons nätverk utgörs av dessa i ENA-klassen, som idag finns omkring honom, och som stadfäster hans politik i den högsta förvaltningen eller som på chefsnivåer i företagskonsernerna vidarebefodrar bossarnas önsknings och upprätthåller den auktoritära ordningen.

Macrons äldsta, nu avlidne, mentor och vän Henry Hermand, som förde honom in i de stora pengarnas värld, fungerade i oktober 2007 som marskalk vid vigseln med den 25 år äldre Brigitte Trogneux. De två sociologerna skildrar Hermand som en 220 miljoner euro besittande liberal och grundare av olika med “den fria marknaden” förbundna “tankesmedjor”, som har tagit Macron under sina armar och som gav honom ett lån på 550 000 euro för att bostadsköp i Paris.

Under Serge Weinbergs vingar, då styrelseordförande för lyxhotellkedjan Accor, slank Macron 1 september 2008 in som “direktör” hos ett tankekollegium vid Banque Rothschild. Det var “15 dagar innan Lehman Brothers konkurs”.

Macron har låtit sina överordnade veta att “han varken traktat efter eller känt för en befattning inom industrin”. “.. jag har inriktat mig mot det finansiella, det syns vara friare och företagssammare”. Tre år senare hjälpte Peter Brabeck-Letmathe, dåvarande chef för livsmedelgiganten Nestlé, den då 33 år gamla Macron att tillskansa sig en förmögenhet, som förmedlare

³ Michel Pinçon, Monique Pinçon-Charlot. *Le Président des riches. Enquête sur l'oligarchie dans la France de Nicolas Sarkozy*. [De rikas president], Paris: Editions Zones (2010) 2019.

av en 9 miljoner euro dyr fusion mellan USA-läkemedelskonsernen Pfizer och schweizerna vilket gav honom 2,8 miljoner euro i kommission plus en lön i 3 år på 400 000 euro.

Efter att Macron intog presidentpalatset Élysée våren 2017 har den franska högfinansen och storkoncernstopparna mer att bejaka honom för grundidéerna i hans "reformer" med skattelättnader för de rika och privatiseringen av statsföretagen än för hans allmänt företagsvänliga politik. För det är en politik vars spets riktas mot välfärdstatens hjärta, som tills vidare bara stött på motstånd från "gulvästarna", men som inte kunde vara värre än värst för fransmännen i framtiden

Junge Welt (Berlin) 4 mars 2019. [Rastignac im Élysée]. Översättning från tyska och noter Per-Erik Wentus.

Hur president Macron käkar i sig friheterna

Av Freddy De Pauw

Presidenten i Frankrike Emmanuel Macron kampanjar inför Europaparlamentsvalet den 26 maj och måhända också för sina folkomröstningar samma dag eller senare. I kampanjen, som han kallar nationens 'stora debatt' tar han krafttag för att bli av med den alltmer efterhängsna stämpeln 'de rikas president' för att ersätta den med 'den omtänksamme' Macron, som lyssnar på medborgarna.

Men samtidigt biter han av på de medborgerliga rättigheterna. Med sin s.k. anti-casseur(-skadegörar) lag begränsas rätten att demonstrera samtidigt som polisen fått rätt att använda flashbollvapnet, som allvarligt kan bl.a. skada ögonen. Europaparlamentet har med stor majoritet fördömt användandet. Även pressen försöker regeringen få kontroll över, åtminstone den del den finner besvärande.

Lag inskränker demonstrationsrätten

Loi anti-casseur dvs anti-skadegörarlagen är inte ny, den har funnits tidigare. Den kom till i 68-rörelsens svallvåg 1970. 'Skumraskvärlden', 'drägget' skulle inte ha nån rätt att åstadkomma oordning i samhället. Den socialdemokratiske presidenten François Mitterand upphävde lagen 1981. I fjol la högerpartiet Les Républicains (LR) fram en ny version av lagen mot 'skadegörare/demonstranter' – *les casseurs*. Den blev liggande tills statsministern Edouard Philippe, som tillhör Les Républicains (LR) och inrikesministern Christophe Castaner, en tidigare socialdemokrat, la fram den på nytt i januari 2019. Lagen som tidigare godkänts i första kammaren (Le Sénat) kom därefter till andra kammaren (Assemblée Nationale) där Macrons regeringspartier, hans eget Le République en Marche (LREM) och mittenpartiet Mouvement Démocrate (MoDem) har en betryggande majoritet på 350 mandat av 577. Lagförslaget fick stöd från högern – den var ju deras från början. 50 ledamöter från LREM la dock ner sina röster. De hade lyssnat till François Sureau, advokat och skribent samt tidigare en Macron förtrogen. Sureau kallar den rakt av 'frihetsdödande'. Den underkänner medborgarna som medborgare.

Tyngdpunkten i lagen är, enligt Sureau att den ska handhas av regeringens företrädarna i länen. Det är således prefekten som utfärdar förbud mot en person att offentligen uttrycka sin mening. Det som tidigare endast kunde ske via rättsväsendet har nu blivit en myndighetsåtgärd. Detta öppnar vidsträckt möjligheter att ålägga t.ex. en facklig företrädare alternativt aktivist ett förbud mot att offentligen manifesteras sin mening eller att ingå i en strejkvakt. Charels de Courson en riksdagsledamot, tillhörande mitten, säger: "Vakna bästa kolleger. Dagen ett extremhögerparti kommit till makten, skulle ni få se vansinnet som denna lag har godkänt".

Det finns således minst 50 ledamöter i andra kammaren tillhörande Macrons parti som inte är ense med lagen. Lagförslaget måste nu godkännas i första kammaren för att sedan på nytt beslutas om i den andra kammaren. Avgörandet i förslaget är om en regeringsföreträdare ska få fullmakten att utfärda demonstrationsförbud eller inte. Regeringen hänvisar till stadiumförbudet för fotbollshuliganer. Advokaten Sureau varnar: “...idag handlar det om rätten till att demonstrera, i morgon kommer det att gälla yttrandefriheten och pressfriheten”.

Flashbollvapnet och polisen.

Samtidigt med den parlamentariska striden begränsas demonstrationsrätten i praktiken ute på fältet. “Det har inte tidigare förekommit detta slags polisvåld” säger journalisten David Dufresne som sen de gula västarnas uppkomst har noggrant hållit reda på antalet offer. Han finner det ytterligt stötande att regeringen med främst inrikesministern Castaner envist tiger och ljuger om polisvåldet.

Det är de gula västarna som fått utstå polisvåldet. Brutna käkar, skador i ögonen och andra svåra mestadels skallskador. Dufresne har registrerat mer än hundra dokumenterade fall. (hittas på twitter: [Allô Place Beauvau, c'est pour un signalement](#) (Place Beauvau är där inrikesministeriet finns). Förutom de mer än hundra fallen av svåra skador finns det närapå 2 000 andra registrerade skadefall. Det är människor som skadats bl.a. för livet tack vare flashbollvapnet, med gummi- och plastbollarna. På polisspråk kallas detta flashbollvapen för LBD utskrivet “le lanceurs de balles de défense”

“Défense” betyder försvar dvs polisen tillämpar försvar. Våld utövas teoretiskt sett på två sett; för att försvara något eller för att begå brott. I statliga redogörelser gör gendarmerna i “Companies républicaines de sécurité en France” (CRS) detta, de följer sitt honnördevis “Tjäna” dvs försvarar staten. Officiella siffror talade i början av februari om 9 223 avlossade flashbollar av vilka CRS sköt 1 065 st. Resten avlossades av den vanliga polisen vars regler är annorlunda än gendarmernas. Såsom hände med Jérôme Rodrigues en välkänd gulvästare. Han forlorade ett öga även om det inte fanns någon som helst anledning till det. Inrikesministern Castaner vägrade, trots entydiga bevis, att tillstå polisens skuld. Polisens har fått över hundra anmälning i saken.

Europaparlamentet fördömde det myckna användandet av flashbollvapnet “i vissa medlemsstater” med 438 för, 78 mot och 87 nerlagda röster. Beslutet fördömde också det myckna användandet av tårgas – vilket har skett i stor skala i Frankrike de gångna veckorna.

Jacque Toubon, en tidigare gaullistisk politiker, idag innehavare av den officiella posten “Défenseur des droits” (Rättigheternas försvarare) yrkade redan för ett år sedan på ett förbud av dessa vapen “för att de är farliga och innebär oöverskådliga risker. Vapnen är, enligt nu gällande lag, uttryckligen förbjudna att riktas mot huvudet men de hundratals fallen av huvudskador visar att polisern knappast tycks bry sig. Toubon har nyligen äskat ett tillfälligt stopp för vapnet men inrikesministeriet har inte desto mindre beställt ett ny vapeninköp.

Pressfriheten naggas av.

De tusentals och åter tusentals arresteringarna gnagar också på demonstrationsrätten. Sedan president Nicolas Sarkozy (2007-12) kan alla inom en mycket vid omkrets, som misstänks vara på väg till en manifestation, häktas. Även den efterföljande presidenten socialdemokraten François Hollande använde lagen frikostigt mot de fackförbund som demonstrerade mot lagarna om arbete.

Förra året fick Frankrike en lag som avser att lägga band på spridandet av falska nyheter. Det skulle, var det avsett, främst röra 'sociala medier' men övriga media är långt ifrån tillfreds-

ställda för lagen kan av myndigheterna eller av företagskretsar mycket lätt användas för att hålla tillbaka nyheter.

President Macron drömmer om ett "pressråd" eller något liknande som skulle vaka över att etiska normer följs i media. Men vilka media skulle det då gälla? De sociala medierna där yrkesjournalister sällan finns eller alla medier. (...)

Det finns i Frankrike sedan 1881 en lag rörande pressens ansvar och individens skydd. Dessutom stipulerar grundlagen att de förordningar som antas måste vara i överensstämmelse med pressfriheten och mediamångfalden. Macron har till sig kunnat knyta det kryptiska 'Reporters sans frontières'. Enligt Le Canard Enchaîné fick gruppen förra året 408 000 euro.

Vad regeringen tänker om pressfriheten kunde vi se i början på februari i år när åklagarmyndigheten i Paris skulle utföra en husundersökning i Mediaparts lokaler. Vad för brott hade då Mediapart begått? De hade kommit med nya avslöjanden om den omdiskuterade säkerhetsagenten vid Elysée Alexandre Benalla.

Efter alla de tidigare skandalerna kring honom rörde det sig denna gången om ett brott mot kontraktsförbudet för en annan agent och framförallt för att han hade slutit ett kontrakt med en rysk oligark som är nära knuten till maffian i Moskva. Det har kommit fram att det rörde sig om två kontrakt till ett värde av 2,2 miljoner euro som Benalla fixade till då han arbetade på Elyséepalatset. Misstanken är stor i Frankrike att Benalla fortfarande står under Elysées beskydd.

Till saken hör att istället för att undersöka grunden för beskyllningen mot Mediapart beslöt åklagarmyndigheten – på anmodan av statsministern Philippe – om husundersökning. Mediapart vägrade polisen tillträde och de fick lomma iväg.

Är Macrons seger tillfällig?

Detta ständiga gnagande på de medborgerliga rättigheterna har bakom sig tanken att ytterligare dra till sig högerväljare. Det ser ut att lyckas. Macron kan notera stigande popularitets-siffror med ett allt ökande högerbifall. Skadan får Laurent Waucqiez, ledaren för Les Républicains, ta. Han kan med skäl frukta att hans väljare vid Europaparlamentsvalet den 26 maj kommer att rösta för Macrons LREM istället för hans LR.

Utvecklingen är en missräkning för alla de parlamentsledamöter från LREM som hade hoppats på att de gula västarnas uppkomst skulle dra Macron till vänster. Presidenten har i den "stora debatten" (som avslutades 15 mars) sagt att han förstår många fransmäns bekymmer men samtidigt har det blivit allt klarare att han inte kommer att vika från den nyliberala kursen.

Under denna Macrons första tid har det dock blivit tydligt att det trots allt förutom en höger också finns en vänster inom Macronismen själv.

Uitpers.be (Bryssel) 12 februari 2019. [Hoe Macron aan de vrijheden vreet].
Översättning från nederländska Per-Erik Wentus.